

Det mellemkirkelige – endnu en gang

Af biskop Johannes Johansen, Helsingør

Kirkeministeren anfører i Kr. Dagblad den 21/1 1994 som svar på mit indlæg om det mellemkirkelige, at jeg fører urigtig tale. Det er jo alvorligt!

Nu er det jo ikke sådan, at de af ministeren anførte juridiske kendsgerninger er ukendte hverken for mig eller nogen ande. At ministeren er forpligtet til at sætte lov om folkekirkens økonomi til revision senest i 1994/95, og at en folketingsforelæggelse både medfører debat og en mulighed for den mellemkirkelige ordnings ophævelse, er de almindelige forudsætninger, vi arbejder under.

Hvad jeg savner hos ministeren, er respekt for de forudsætninger, hvorunder ordningen blev sat i kraft i 1989.

Disse forudsætninger fremgik klart af bekendtgørelsen og cirkulæret af 1989, som ikke kendte til permanente stiftsudvalg og Mellemkirkeligt Råd (MKR), valgt for 4-årige perioder, men alene de for en forsøgsperiode valgte stifts udvalg og MKR. Hele oplægget for ordningen gav skeptikerne af opbygningen af det store mellemkirkelige institutionsapparat indtryk af, at når forsøgsperioden, som med omhu i cirkulæret blev tidsangivet, var udløbet, ville en grundig vurdering af forsøgsperiodens resultater, herunder folketingsdebat, finde sted.

Kirkeministerens beslutning om udsendelse af ny bekendtgørelse nov. 93, der i sin formulering er en nøjagtig beskrivelse af den permanente mellemkirkelige institutionsopbygning (såfremt lovforslaget vedtages, er arbejdet hermed gjort), samt beslutningen om midt i vade stedet at iværksætte en for fællesfonden og dermed landkirkeskatteyderne dyr valgproce-

dure signalerer klart til omverdenen, at ministeren anser lovrevisionen for ren formalitet. Jeg havde forventet, at ministeren på anstændig vis havde foranstaltet tingene gjort i den rækkefølge, som Folketinget og den daværende minister i 1989 forudskikkede.

Bekendtgørelsen og cirkulæret fra november 1993 henviser ikke med et ord til ordningens foreløbighed, hvorfor kirkefolket bibringes den fejlagtige opfattelse, at den permanente mellemkirkelighed forlængst er i hus.

Det *kan* jeg ikke kalde hæderligt.

Anfægter en sådan fremgangsmåde ikke Folketingets politikere, kan vi andre vel godt give op.

Den brede opbakning, som ministeren bygger sin glade forventning på – tjah! De hørings svar på bekendtgørelse og cirkulære, som jeg har kendskab til, beskæftiger sig med tekniske detaljer i forbindelse med institutionsopbygningen og mæler – når bortses fra et svar, som støtter ordningen, og to, som forholder sig kritisk til den – intet om ordningens betimelighed.

Og ude i marken: Fra Ribe Stift tværs over landet her til Helsingør Stift er der ikke – mig bekendt – tale om nogen bred opbakning.

Men ministeren anfører jo også i bemærkningerne til det den 12/1-94 fremsatte lovforslag, at forslaget til den permanente mellemkirkelige ordning er fremsat *på grund af* ønske fra MKR og de mellemkirkelige stiftsudvalg, så det må være her, den brede opbakning er at finde!

Sådan forholdet det sig, når den evangelisk-lutherske folkekirke *styres fra oven*.